N°. 44. A°. 1841.

WOENSDAG, den 2den JUNIJ.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 28 Mei 1841.*

Van wege Zijne Excellentie den Heer Schout bij Nacht, Gouverneur Generaal, wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent door W. VAN UIJTRECHT, gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend aan den hem in eigendom aankomenden Slaaf CHARLES JOHN; en dat dezelve voortaan zal heeten:

CHARLES JOHN FELIX.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

POST-KANTOOR.

Onafgehaalde Brieven over de maand *Mei* 1841.

W. F. van Boom.— M. Grasher Brower.— C. J. P. Dericks. — J. B. Everts. — William Elder. — Charles Elder. — John Elder. — Coenrath Fischer. — A. J. de Jongh. — J. C. Kosterman. — De Leeuw. — Hendrikes van Maasbommel. — Hendrik Nieuwkamp. — G. Rassing. — J. Smitt. — G. H. van Wijk.— N. Wesselhuis.

Koopvaardij: Kapt. Töpper. — C. van Driesten. — F. de Lange. — Hofker. — K. B. de Weerd.—L. Wildschut.—S. Nielsen.— J. J. Boon.

Marine: Z. M. Brik de Venus. — Z. M. Korvet Amphitrite.—Z. M. Brik de Mercuur.

St. Thomas: M. & Jb. Pretto.

Paramaribo, den 1 Junij 1841.
De Post-Beambte,
A. P. TIRION.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, 10 April.

Uit eenen brief van Padang (op Sumatra's westkust) deelt de *Leipziger Allg. Zeitung* het onderstaande mede:

Terwijl de wegen in de binnenlanden door onze waakzame Djajang Sekars (gendarmen) van roovers en dieven zuiver worden gehouden, en de reiziger derhalve niet behoeft te vreezen aangevallen of beroofd te zullen worden, jagen in sommige wouden en kreupelbosschen de apen, met name de ourang-outangs, den menschen schrik aan. Dat deze beesten afzonderlijk reizende personen met steenen, kokoksnoten, boomtakken enz. wierpen, waardoor zoodanige menschen dikwijls werden gekwetst, daarover hebben reizigers, die uit de Padangsche bergachtige streken kwamen, reeds herhaaldelijk geklaagd, maar dat apen hebben getracht een meisje weg te voeren, gelijk zulks in de laatste dagen der vorigen maand op den weg tusschen Bonjol en het fort Cochius heeft plaats gevonden, had men tot dusverre hier niet bijgewoond. De veertienjarige dochter van den kapitein der infanterie Schoch, begaf zich op 28 Sept., des morgens ten 5 ure, uit het fort Cochius, waar haar vader garnizoens-kommandant is, op weg naar de vier uren van daar verwijderde stad Bonjol, en bediende zich voor deze reisgelegenheid van de hier gebruikt wordende tantu (eene soort van draagstoel, welke tot zitten en liggen is ingerigt en uit ligt bamboesriet en bladen is vervaardigd) welke werd gedragen door twee Javaansche koulies, die gemeenlijk zeer lafhartige manspersonen zijn. Nadat Mej. Schoch op deze wijze het grootste gedeelte van hare reis had afgelegd en te midden van zwaar kreupelhout was gekomen, waardoor de weg loopt, vertoonden zich eensklaps verscheiden ourang outangs, die met groote stukken hout en steenen uit hooge boomen zoo geweldig op de draagbaar wierpen, dat dezelve aan stukken geraakte en de daar binnen zich bevindende vrouw aan het hoofd gewonnd werd. De koulies, die geene andere wapenen dan kleine messen bij zich voerden, konden de steenworpen der apen niet doen ophouden en zochten dus hunne redding in de vlugt, waarop de ourang outangs met knuppels in de handen van de boomen afkwamen. Het getal der door het angstgeschrei van het meisje zaamgelokte apen werd intusschen talrijker, en het meisje werd, ofschoon zich met een stuk bamboesriet tegen deze beesten moedigIijk verdedigende, zeer spoedig door dezelve ontwapend en door vijf of zes mannelijke ourang outangs eerst in het kreupelhout en vervolgens in een apennest op eenen boom gedragen. Hier gearriveerd boden de apen het ontvoerde meisje kokosnoten aan, lekten haar het bloed van het gezigt en drukten haar de armen en beenen zeer teederlijk. Voor het overige werd haar geen verder leed toegevoegd, dan dat de apen poogden haar hooger in den boom te brengen, hetgeen zij evenwel wist te beletten, doch eindelijk geraakten de apen onderling over den buit in twist. Inmiddels waren op het geschreeuw der koulies verscheidene menschen toegesneld, die het meisje op haar roepen weldra ontdekten en na ruim een uur in apengevangenschap te hebben doorgebragt, wederom in vrijheid stelden. Ten gevolge van deze ontvoering wordt thans in de bergachtige landstreken bijna dagelijks apenjagt gehouden. Dit is echter eene allerakeligste bezigheid, want de jammerlijke gezigtsverdraaijngen, waardoor de aangeschoten apen hunne smart, angst, schrik en genadesmeeking pogen te kennen te geven, terwijl zij met de eene hand zich aan boomtakken en met de andere hunne jongen vasthouden, verwekt menigmaal zelfs bij die medelijden, welke als soldaten veelvuldige gevechten op het oorlogsveld hebben bijgewoond.

FRANKRIJK.

PARIJS, 8 April.

Onder het opschrift: *gedwongene geldleening*, leest men het volgende in onze dagbladen:

»Voor omstreeks 3 maanden kwam de geneesheer M. B... van eene soirée, *rue Ponthieu*, des nachts ten 2 ure te huis. In een' mantel gewikkeld, wandelde B... over het plein *Beauvais*, toen onverwachts iemand zich voor hem plaatste en aldus aansprak: »*Mijnheer! indien ik vóór heden middag geen 1500 fr. heb, ben ik verloren. Deze som hebt gij bij u: gij hebt dezen nacht gelukkig gespeeld.*

»Mijnheer!...”

— *Ontken niet; ik was er bij tegenwoordig. Ik wil die som van u leenen, welke een huisgezin kan redden; indien gij weigert, dan heb ik er eene voor u en eene voor mij.* (Hier werden nu 2 zakpistolen voor den dag gehaald). *Binnen 6 dagen ontvangt gij het geld terug.*

De heer B... was ongewapend, en gaf het geld. Hij wilde het leven liever behouden, dan de goudstukken. De geldleener beloofde, ook de interessen te zullen betalen. Men begrijpt, dat dr. B... niet veel acht op die belofte sloeg, en ongetroost naar huis ging.

Eergisteren wandelde hij in den tuin der Tuillerien; bij *la petite provence* komt hem eene schoone vrouw op zijde en biedt hem eene portefeuille aan, zeggende: *Mijnheer! ik ben u 1500 fr. en de renten verschuldigd.*

— Mevrouw! gij?

— *Ik bid u, mijnheer! neem aan, myn man kon niet komen; en dit moet een geheim tusschen ons blijven.* Zij verdween, en liet de portefeuille met de verschuldigde gelden in handen van dr. B..., die geen geheim van dit zeldzaam geval heeft gemaakt.”

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 6 April.

In den afgeloopen nacht zijn brieven en dagbladen uit de Vereenigde Staten ontvangen, van 8 dagen latere dagteekening dan de vorige. De *Brittannia*, welke deze berigten aanbrengt, heeft Boston den 16den en Halifax den 18den Maart verlaten. De stoomboot *de President* was bereids den 11den te voren uit New-York vertrokken, en haar lang uitblijven baart thans nog meerdere ongerustheid dan te voren.

De heden ontvangen berigten, aangaande den heer Macleod, zijn van geen gewigt. Te New-York liep algemeen het geruch, dat de heer Fox, de Britsche gezant, de in vrijheidstelling van den heer Macleod had geëischt, en dit gerucht had niet weinig sensatie onder het publiek verwekt. Hoedanig de ware geest en strekking der mededeeling van den heer Fox geweest zijn, dit schijnt niet uitgelekt te zijn en wordt in geen der berigten met eenige juistheid opgegeven. Sommige dagbladen beweren, dat gevraagd heeft diens vrijstelling of zijn afscheid binnen twee dagen. Het corps diplomatique werd eerst den 9den aan den nieuwen president voorgesteld, zoodat, hoedanig ook de aard der mededeeling van den heer Fox geweest zij, hij het antwoord daarop vermoedelijk niet vroeg genoeg zal ontvangen hebben om het met *de Brittannia* mede te zenden.

Inmiddels is het aangenaam den toon van betrekkelijke gematigdheid te ontwaren, waarmede de Amerikaansche dagbladen de kwestie behandelen. De *Boston Advertiser* beweert onder anderen, dat niet een plaatselijk bestuur, maar het centrale gouvernement over het lot van Macleod had te beschikken, zoodra de Engelsche regering diens daden voor hare rekening nam. Genoemd dagblad gelooft dan ook dat de teregtstelling van dien Britschen officier niet zal plaats hebben, dat de openbare aanklager van de klagte afzien zal, dat de gevangene zal worden ontslagen of dat het proces op eenige andere wijze zal worden voorkomen.

— Den 9den heeft, gelijk reeds gezegd is, de presentatie van het korps diplomatiek plaats gehad, hetwelk den nieuwen president met deszelfs komst aan het bestuur kwam geluk wenschen. Wij vinden in de Amerikaansche dagbladen de aanspraak van den Engelschen gezant, die uit naam van het korps diplomatiek het woord voerde

en het daarop gegeven antwoord van den president. De heer Fox zeide onder anderen dat men met blijdschap den president in zijn adres had hooren verklaren hoe verlangend hij was om den vrede tusschen de Vereenigde Staten en de vreemde mogendheden te handhaven; en dat men in des presidents persoonlijk karakter en eigenschappen den besten waarborg vindt, dat zijne pogingen daartoe met den besten uitslag zullen bekroond worden. Het antwoord des presidents, voor zoo verre het op deze zinsnede sloeg, was als volgt: »De in mijn adres uitgedrukte gevoelens zijn die, welke mijn gedrag zullen leiden zoo lang het bestuur in mijne handen zal wezen. Nog onlangs een van het volk zijnde en regtstreeks van uit deszelfs midden komende, kan ik met zekerheid beweren, dat ik, door zoo te handelen, door deszelfs onverdeelde goedkeuring zal ondersteund worden."

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, 3 April.

Er is in onze strafgevangenis een zeer tragisch voorval plaats gegrepen, waarvan de criminele regtsgeschiedenis voorzeker weinige voorbeelden zal hebben opgeleverd. Er moesten namelijk, op gezegden dag, 13 veroordeelde misdadigers naar het tuchthuis te Spandau vervoerd worden, onder welke zich ook een verwersgezel van 21 jaar en een kleermakersgezel van 29 jaar bevonden, die tot 15 en 12 jaren tuchthuisstraf veroordeeld waren. Deze straf stond beiden vrienden niet bijzonder aan en zij besloten dienvolgens met de uiterste bedaardheid, om door zelfmoord aan hun leven een einde te maken. De jongste hunner had echter den moed niet, het feit aan zich zelven te voltrekken. Even als vroeger Nero zijnen slaaf Phaor, verzocht hij daarom zijnen medgezel den kleermaker, hem het doodend staal in de borst te stooten, hetgeen deze dan ook, met de grootste koelbloedigheid door eenen messteek in het hart ten uitvoer bragt. Dit gebeurde in het bijzijn der elf overige veroordeelden, die allen juist in de zoogenaamde vrijzaal tot het transport naar Spandau verzameld waren. Oogenblikkelijk na dat de verwersgezel ontzield ter aarde stortte, poogde ook de kleermaker zich met hetzelfde mes te ontzielen; hierin slaagde hij echter niet zoo volkomen gelukkig, en werd, trouwens met eene vermoedelijk doodelijke wonde, naar het hospitaal *la Charité* gebragt. De elf overige veroordeelden werden nog, alvorens naar hunne bestemming afgevoerd te worden, over het plaats gehad hebbende gruweltooneel, geregtelijk in verhoor genomen.

— Men meldt uit Petersburg:

De jonge graaf Demidoff, erfgenaam van een ontzaggelijk vermogen en onlangs van zijne reizen door Europa teruggekeerd, vertoonde hier op eene in het oog loopende wijze de Parijsche manieren en rigtte zijne geheele levenswijze op Franschen voet in. Dat daarin veel belagchelijks werd gevonden, spreekt van zelf. Ook in de hoogste kringen werd dit antinationale gedrag van den rijksten Rus afgekeurd, en over Demidoffs francomanie niet altijd zeer minzaam gespot. De oom van den jongen man, een echte baardrus, wien het Fransche voorkomen zijns neefs ten hoogste ergerde, besloot et hem gevoelig voor te straffen. Hij haalde den intendant van het hoofdtooneel over, om den geliefkoosden tooneelspeler Sugulnoff op te dragen, dat hij bij de voorstelling der Twee Klingsbergen als jonge Klingsberg-Demidoff verschijnen zou. Sugulnoffs nabootsing-talent was bekend, en daar het hof en de hoogere kringen kennis gekregen hadden van de intrige, was de schouwburg, den bepaalden avond, tot stikkens toe vol. Sugulnoff verscheen, in houding, manieren, toon geheel Demidoff, Fransche krullen met Russische vermengend, en in iedere nuance den verfranschten Rus voorstellende. De zaal dreunde van toejuichingen, het lagchen hield niet op, en men vond dat de jonge Demidoff zeer fijn en toch gevoelig genoeg voor zijne manie om Franschman te willen zijn, bestraft was. 'S morgens na de voorstelling ontving Sugulnoff een brief, benevens een klein elegant doosje. De brief luidde: »Mijn waarde Sugulnoff, gij hebt gisteren den schrijver dezer regelen op het tooneel voortreffelijk nagebootst. Ik meende mij werkelijk in uw spel als in eenen spiegel te zien; in een punt slechts waart gij gebrekkig. Ik heb namelijk bemerkt dat de steenen aan uwe hemdsknoopen valsch waren. Een Demidoff draagt nooit iets valsch. Ik neem dus de vrijheid u echte hemdsknoopen te zenden, opdat, als gij weder den graaf Demidoff voorstelt, deze dan geheel echt verschijne. — Met hoogachting, Uw J. Demidoff." — In het doosje lagen drie kostbare knoopjes, 30,000 roebels waard.

— Men meldt uit Tiflis in Georgië: In Maart des vorigen jaars huwde een Russische majoor Iznoskof, die het dorp Bujnaki in Georgië bewoonde, de dochter van den vorst Jichmil. Het huwelijk was aan de zijde der schoone Alexandra niet uit genegenheid aangegaan, maar zij had zich met schijnbare lijdzaamheid aan den wil haars vaders onderworpen. Ongeveer zes weken na het huwelijk werd het huis van den majoor, des nachts, door eene bende van Tschetschensische Tscherkessen aangegrepen, die, na den majoor en zijne bedienden te hebben vermoord, het huis plunderden en in brand staken. Toen de policie en de familie des majoors nasporingen naar de lijken der vermoorden deden, vermitste men er twee, namelijk dat van de vrouw des majoors en eenen jongen slaaf, Nuridan geheeten. Deze jongeling werd eenige dagen later gevat, terwijl hij over eene rivier poogde te komen ten einde het kamp der Tschetschensen te bereiken, hetgeen aan de overzijde des waters opgeslagen was. Bij zijn verhoor zeide hij, dat degene, die het huis des majoors overvallen had, de minnaar van Alexandra was, en dat hij haar te paard met zich had ontvoerd. Nuridan zelf had, naar zijn zeggen, zijn leven aan Alexandra's voorspraak te danken. Er verliep eenige tijd zonder dat men ergens een spoor van den moordenaar ontdekte, toen plotseling een aanzienlijk gedeelte des garnizoens van Tiflis afgezonden werd tot redding van een Russisch detachement, hetwelk door de Tschetschensische Tscherkessen aangevallen was. Daar de Russen sterker waren in getal, gelukte het hun spoedig den vijand op de vlugt te jagen, waarbij deszelfs aanvoerder zoo zwaar gewond werd, dat het ontsnappen hem onmogelijk was. Terwijl hij in dien toestand op den grond lag, sprong een jongeling, die men dapper aan zijne zijde had zien strijden, uit het zadel en schoot eene pistool in het hoofd des aanvoerders af. Met een tweede schot doodde de jongeling onmiddellijk daarop zich zelven, en was reeds zielloos toen de commandant der Russische krijgsmagt ter plaatse aankwam. De Tscherkessische hoofdman echter, die door zijnen vriend even zwaar gewond was als door zijne vijanden, leefde nog »Doe met mij wat gij wilt," riep hij den Russischen officier toe, »maar behandel het lijk mijns vriends met achting. Veroorloof niet dat het beroofd en uitgekleed worde." De Russische officier beschouwde nu het lijk en zag dat het eene vrouw was; tevens herkende hij in den hoofdman eenen Russischen officier van het garnizoen, Holowaty genaamd, die de dienst had verlaten. Holowaty sprak, op het lijk der vrouw wijzende: »Hier ligt de dochter van den vorst Talim Jichmil. Alexandra heeft haar woord willen houden. Wij hadden gezworen elkander niet te overleven, en dat als een onzer den vijand in handen vallen mogt, de andere doen zou wat zij deed." Holowaty werd van den grond opgenomen, en, in weerwil zijner wonden, was hij den 25sten November zoo ver hersteld, dat hij voor den krijgsraad te Tiflis, als beschuldigd van desertie, verschijnen kon. Toen men hem naar de redenen zijner desertie vroeg, antwoordde hij, dat hij, als luitenant van het 8ste regiment kozakken bij den vorst Jichmil ingekwartierd, verliefd geworden was op deszelfs dochter Alexandra, die hem spoedig hare wederliefde bekende doch verzekerde dat zij nooit eenen man huwen zou die zij als eenen slaaf beschouwde en in eenen verdelgings-krijg diende tegen een volk, 't welk zijne vrijheid verdedigde. Holowaty slechts gehoor gevende aan zijnen hartstogt en besloten Alexandra bij haar woord te houden, beloofde haar, terstond de Russische dienst te zullen verlaten en zich naar de Tscherkessen te begeven, uit wier midden hij eenmaal, na zich, strijdend voor hunne zaak, eenen naam te hebben gemaakt, terugkeeren en hare hand vragen zou. Hij hield woord, en daar zijne natuurlijke dapperheid nog aangespoord werd door zijne liefde voor Alexandra, werd hij spoedig een onderscheiden hoofdman der Tscherkessen. Intusschen was Alexandra door haren vader gedrongen geworden om den majoor Iznakoff te huwen, en toen Holowaty aan de woning van den vorst kwam, was Alexandra er niet meer. Nu besloot hij niet alleen het voorwerp zijner liefde te bemagtigen, maar ook den man te vermoorden met wien zij verbonden was; derhalve pleegde hij den hier vermelden moorddadigen overval. Na dit verhaal, waarbij hij nog voegde dat van den nacht af waarin hij Alexandra wedervond, deze steeds in mans-kleeding aan zijne zijde had gestreden, werd hij wegens desertie ten doode veroordeeld. Voor de uitspraak vroeg de president hem nog of hij geen berouw gevoelde over het verlaten van zijn vaandel en het gepleegde misdrijf. Hij antwoordde: »Neen! ik heb geen misdrijf begaan, en daar ik een Tscherkesser ben, zoo gebood mij regt en pligt tegen de vijanden mijns lands te strijden." Daags na het vonnis werd Holowaty gefusilleerd. Met vaste stem zeide hij aan de soldaten: »De dood van den dappere verschrikt mij niet. Mikt op mijn hart." Op zijn graf legden de Russen eenen steen, met het opschrift: »Schande en dood dengenen die zijn vaandel verlaat."

ADVERTENTIËN.

(21206) In het laatste van dit jaar, dag en datum nader te bepalen, zal men te *Amsterdam*, publiek doen verkoopen:

De SUIKER PLANTAADJE *KORTENDUUR*, met alle derzelver *AP-* en *DEPENDENTIEN*, gelegen in de *Pericakreek*, in deze Kolonie.

Paramaribo, den 4 Junij 1844.

J. C. DE CORDUA FREUDENBERG qq.

(21166) De ondergeteekenden voornemens zijnde, hunne Affaire te *quitteren*, zullen op Maandag den 14den dezer, door den Vendumeester A. SALOMONS doen verkoopen, de nog bij hun voorradige *GOEDEREN*, welke zij inmiddels tegens CONTANT tot zeer *verminderde prijzen* te Koop aanbieden. — Zij verzoeken hunne Debiteuren, zoo ook die der gedissolveerde Firma van E. BENJAMIN JR. & J. J. DE MESQUITA JR., zoo spoedig mogelijk hunne verschuldigde te komen aanzuiveren, ten einde onaangename maatregelen te voorkomen.

Paramaribo, den 4 Junij 1844.

BENJAMIN & Co.

(21167) VERSCHE *PROVISIEN*, *PATENT-* en *LIJN OLIE*, *VERFWAREN*, *STUKGOEDEREN*, aangebragt per Kapt. ATKES, te bekomen bij

RIES & TABAK.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 30sten dezer, het Schip *Sophia Maria*, Kapt. E. A. Andresen, van Amsterdam, hebbende 42 dagen reis; Passagiers: de Heeren H. A. van den Ham, H. G. Roux, Mejufvrouw J. F. C. de Rooij, de Heer M. M. de Hart en dochter Anna Sophia, Joseph-, Gerhard- en Dominucus O'Farrall.

UITGEKLAARD.

Den 29sten dezer, de Braziliaansche Schoener *Nazareth en Amizada* Kapt. Rozendo Soares da Silva, naar St. Thomas.

Idem, de Engelsche Schoener *Robert Haynes*, Kapt. J. Blackgrove, naar Demerary.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & Co.